

31993L0016

L 165/1

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

7.7.1993

DIRECTIVA 93/16/CEE A CONSILIULUI
din 5 aprilie 1993
privind facilitarea liberei circulații a medicilor și recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și a
altor titluri oficiale de calificare

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 49, articolul 57 alineatele (1) și (2) prima și a treia teză și articolul 66,

având în vedere propunerea Comisiei,

în cooperare cu Parlamentul European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽²⁾,

întrucât Directiva 75/362/CEE a Consiliului din 16 iunie 1975 privind recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și altor titluri oficiale de calificare în medicină, inclusiv măsurile destinate să faciliteze exercitarea efectivă a dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii ⁽³⁾ și Directiva 75/363/CEE a Consiliului din 16 iunie 1975 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative privind activitățile medicilor ⁽⁴⁾ au fost în mod frecvent și substanțial modificate; întrucât, în consecință, din motive de logică și claritate, este necesară consolidarea directivelor menționate anterior; întrucât, în plus, este oportun ca, la gruparea într-un singur text a directivelor menționate, să se includă și

Directiva 86/457/CEE a Consiliului din 15 septembrie 1986 privind formarea profesională specifică în medicina generală ⁽⁵⁾;

întrucât, în temeiul tratatului, de la sfârșitul perioadei de tranziție este interzis orice tratament discriminatoriu pe baza cetățeniei în ceea ce privește stabilirea și prestarea de servicii; întrucât principiul unui astfel de tratament pe motiv de cetățenie se aplică în special eliberării oricărei autorizații necesare pentru a avea acces la profesia de medic, precum și înscrierii sau afilierei la organizații sau organisme profesionale;

întrucât pare indicat, cu toate acestea, să se prevadă anumite dispoziții pentru a facilita exercitarea efectivă a dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii de către medici;

întrucât, în temeiul tratatului, statele membre au obligația de a nu acorda nici un fel de ajutor care ar putea să denatureze condițiile de stabilire;

întrucât articolul 57 alineatul (1) din tratat prevede adoptarea de directive privind recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și a altor titluri oficiale de calificare; întrucât scopul prezentei directive este recunoașterea diplomelor, certificatelor și a altor titluri oficiale de calificare, care să permită accesul și exercitarea profesiei de medic și recunoașterea diplomelor, certificatelor și a altor titluri oficiale de calificare ca medic specialist;

⁽¹⁾ JO C 125, 18.5.1992, p. 170, și JO C 72, 15.3.1993.

⁽²⁾ JO C 98, 24.4.1992, p. 6.

⁽³⁾ JO L 167, 30.6.1975, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 90/658/CEE (JO L 353, 17.12.1990, p. 73).

⁽⁴⁾ JO L 167, 30.6.1975, p. 14. Directivă modificată ultima dată de Directiva 90/658/CEE (JO L 353, 17.12.1990, p. 73).

întrucât, în ceea ce privește formarea profesională a medicilor specialiști, este necesară recunoașterea reciprocă a calificărilor, în cazul în care acestea, fără a reprezenta o condiție pentru accesul

⁽⁵⁾ JO L 267, 19.9.1986, p. 26.

la activitățile de medic specialist, constituie cu toate acestea o condiție pentru utilizarea titlului oficial de calificare ca specialist;

întrucât modificările din legislația statelor membre au făcut necesare anumite modificări tehnice pentru a ține seama, în special, de modificări în titlurile diplomelor, certificatelor și altor titluri oficiale de calificare ale acestor profesii sau în desemnarea anumitor specializări medicale, precum și în introducerea unor noi specializări medicale sau în abandonul unor specializări anterioare în unele state membre;

întrucât este necesar să se prevadă dispoziții cu privire la drepturile dobândite în legătură cu diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare în medicină, eliberate de statele membre, și de aprobare a formării profesionale începute înainte de aplicarea prezentei directive;

întrucât, în ceea ce privește utilizarea titlurilor oficiale de calificare, deoarece o directivă privind recunoașterea reciprocă a diplomelor nu implică în mod necesar echivalarea materială a formărilor profesionale menționate de aceste diplome, utilizarea acestor titluri oficiale de calificare ar trebui autorizată numai în limba statului membru de origine sau de proveniență;

întrucât, pentru a facilita aplicarea prezentei directive de către administrațiile naționale, statele membre pot prevedea ca beneficiarii care îndeplinesc condițiile de formare profesională impuse de aceasta să prezinte, pe lângă certificatele oficiale de formare profesională, un certificat de la autoritățile competente din țara sa de origine sau de proveniență, care să ateste că aceste certificate oficiale sunt cele vizate de prezenta directivă;

întrucât prezenta directivă nu modifică actele cu putere de lege și actele administrative ale statelor membre, care interzic societăților exercitarea activității de medic sau le impun anumite condiții;

întrucât, în cazul prestării de servicii, cerința referitoare la înscrisura sau afilierea la organizații sau organisme profesionale, care are legătură cu caracterul stabil și permanent al activității exercitate în țara gazdă, ar constitui în mod cert un obstacol pentru prestator, dat fiind caracterul temporar al activității sale; întrucât, prin urmare, această cerință trebuie eliminată; întrucât, cu toate acestea, în această eventualitate, trebuie asigurat controlul disciplinei profesionale care ține de competența acestor organizații sau organisme profesionale; întrucât, în acest scop și sub rezerva aplicării articolului 62 din tratat, este necesar să se prevadă posibilitatea de a impune beneficiarului obligația de a notifica prestarea de servicii autorității competente din statul membru gazdă;

întrucât, în ceea ce privește cerințele de moralitate și bună reputație, trebuie făcută o distincție între condițiile care trebuie îndeplinite, pe de o parte, pentru accesul la profesie și, pe de altă parte, pentru exercitarea acesteia;

întrucât, în vederea recunoașterii reciproce a diplomelor, certificatelor și a altor titluri oficiale de calificare ca medic specialist și pentru a-i pune pe picior de egalitate în cadrul Comunității pe toți membrii acestei profesii, care sunt resortisanți ai statelor membre, este necesară o anumită coordonare a condițiilor de formare profesională ca medic specialist; întrucât este oportun să se prevadă anumite criterii minime în acest sens, cu privire atât la dreptul de formare profesională specializată, cât și la durata minimă, modul de predare și locul în care se desfășoară aceasta, precum și la controlul la care este supusă; întrucât aceste criterii privesc numai specializările comune mai multor state membre;

întrucât coordonarea condițiilor de exercitare, prevăzută în prezenta directivă, nu exclude cu toate acestea o coordonare ulterioară;

întrucât, în general, se recunoaște în prezent necesitatea unei formări profesionale specifice pentru medicii generalști pentru a le da posibilitatea să își îmbunătățească activitatea; întrucât această activitate, care depinde într-o mare măsură de cunoașterea personală a medicului cu privire la mediul pacienților săi, constă, pe lângă aplicarea unui tratament adecvat, în consilierea cu privire la prevenirea bolilor și protecția sănătății generale a pacienților;

întrucât necesitatea unei formări profesionale specifice în medicina generală a apărut mai ales ca un rezultat al dezvoltării științelor medicale, care a mărit din ce în ce mai mult distanța dintre cercetarea medicală și predare, pe de-o parte, și practica medicinei generale, pe de altă parte, astfel încât aspecte importante ale medicinei generale nu mai pot fi predate într-un mod satisfăcător în cadrul formării profesionale medicale tradiționale de bază din statele membre;

întrucât, pe lângă avantajul pacienților, se recunoaște, de asemenea, că o mai bună adaptare a medicului generalist la funcția sa specifică va contribui la îmbunătățirea serviciilor medicale, în special printr-o abordare mai selectivă în ceea ce privește consultarea medicilor specialiști, precum și folosirea laboratoarelor și a altor instituții și echipamente specializate;

întrucât formarea profesională îmbunătățită în medicina generală va repune în valoare statutul de medic generalist;

întrucât, cu toate acestea, deși pare ireversibilă, această situație a evoluat diferit în diferite state membre; întrucât este de dorit să se asigure că tendințele diferite converg în stadii succesive, fără a se impune un anumit ritm, în vederea formării profesionale corespunzătoare a fiecărui medic generalist, cu scopul de a îndeplini cerințele specifice exercitării medicinei generale;

întrucât, pentru a asigura introducerea progresivă a acestei reforme, este necesar ca în prima fază să se instituie în fiecare stat membru o formare profesională specifică în medicina generală, care să îndeplinească cerințe minime de calitate și cantitate și care să suplimenteze formarea profesională minimă de bază pe care

medicii generaliști trebuie să o primească în temeiul prezentei directive; întrucât este lipsit de importanță dacă această formare profesională face parte din formarea medicală de bază, în sensul dreptului intern, sau are loc separat; întrucât, într-o a doua fază, este necesar să se prevadă că exercitarea activităților de medic în calitate de medic generalist în cadrul unui regim de securitate socială trebuie condiționată de formarea profesională specifică în medicina generală; întrucât, ulterior, trebuie prezentate noi propuneri de completare a reformei;

întrucât prezenta directivă nu aduce atingere competenței statelor membre în organizarea regimurilor lor naționale de securitate socială și în alegerea activităților care trebuie exercitate în cadrul acestor regimuri;

întrucât, în conformitate cu prezenta directivă, coordonarea condițiilor minime de eliberare a diplomelor, certificatelor și a altor titluri oficiale de calificare care să ateste încheierea formării profesionale specifice în medicina generală face posibilă recunoașterea reciprocă a acestor diplome, certificate și alte titluri oficiale de calificare de către statele membre;

întrucât, în temeiul prezentei directive, un stat membru gazdă nu are dreptul de a impune medicilor titulari ai unor diplome obținute într-un alt stat membru și recunoscute conform prezentei directive o formare profesională suplimentară pentru a-și exercita activitatea de medic în cadrul regimului său de securitate socială, chiar și în cazul în care se impune o astfel de formare profesională pentru titularii diplomelor de medic obținute pe propriul teritoriu; întrucât efectul prezentei directive se va menține în ceea ce privește practicarea medicinei generale în cadrul regimurilor de

securitate socială până la 1 ianuarie 1995, dată de la care prezenta directivă obligă toate statele membre să condiționeze practicarea medicinei generale în contextul regimurilor lor de securitate socială de o formare profesională specifică în medicina generală; întrucât medicii generaliști care și-au început activitatea înainte de această dată în temeiul prezentei directive trebuie să aibă dreptul dobândit de a practica medicina generală în cadrul regimului de securitate socială al statului membru gazdă, chiar dacă nu și-au încheiat formarea profesională specifică în medicina generală;

întrucât coordonarea prevăzută de prezenta directivă se referă la formarea profesională a medicilor; întrucât, în ceea ce privește această formare, majoritatea statelor membre nu fac în prezent distincția între medicii care își exercită activitatea ca salariați și cei care desfășoară activități independente; întrucât regulile privind moralitatea și buna reputație, disciplina profesională sau utilizarea titlului oficial de calificare sunt sau pot fi aplicabile, în funcție de fiecare stat membru în parte, atât persoanelor salariate, cât și celor care desfășoară activități independente; întrucât activitățile medicilor sunt condiționate în toate statele membre de posesia unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare; întrucât aceste activități sunt exercitate atât de către salariați, cât și de către lucrătorii independenți sau de către aceleași persoane în ambele calități în cursul carierei lor profesionale; întrucât, pentru a favoriza pe deplin libera circulație a membrilor acestei profesii în cadrul Comunității, apare, în consecință, necesitatea de a extinde aplicarea prezentei directive la medicii salariați;

întrucât prezenta directivă nu trebuie să aducă atingere obligațiilor statelor membre cu privire la termenele de transpunere prevăzute în anexa III, partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

DOMENIUL DE APLICARE

Articolul 1

Prezenta directivă se aplică activităților de medic exercitate cu titlu independent sau salariat de către resortisanți ai statelor membre.

TITLUL II

RECUNOAȘTEREA RECIPROCĂ A DIPLOMELOR, CERTIFICATELOR ȘI ALTOR TITLURI OFICIALE DE CALIFICARE ÎN MEDICINĂ

CAPITOLUL I

DIPLOME, CERTIFICATE ȘI ALTE TITLURI OFICIALE DE CALIFICARE ÎN MEDICINĂ

Articolul 2

Fiecare stat membru recunoaște diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare eliberate resortisanților statelor membre de către celelalte state membre în conformitate cu articolul 23 și enumerate la articolul 3 din prezenta directivă,

acordându-le acestora, în ceea ce privește accesul și exercitarea activităților de medic, același efect pe teritoriul lor ca și cel al diplomelor, certificatelor și celorlalte titluri oficiale de calificare eliberate de statul membru respectiv.

Articolul 3

Diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare menționate la articolul 2 sunt următoarele:

(a) în Belgia:

„diplôme legal de docteur en médecine, chirurgie et accouchements / Wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde” (diploma legală de doctor în medicină, chirurgie și obstetrică), eliberată de facultățile universitare de medicină, de comisia centrală sau de comisiile de examen de stat din universități;

(b) în Danemarca:

„bevis for bestået lægevidenskabelig embedeseksamen” (diplomă legală de medic), eliberată de facultatea de medicină din cadrul unei universități și „dokumentation for gennemført praktisk uddannelse”, (certificat de stagiatură emis de autoritățile competente din cadrul serviciilor de sănătate);

(c) în Germania:

1. „Zeugnis über die ärztliche Staatsprüfung” (certificatul examenului de stat în medicină), eliberat de autoritățile competente, „Zeugnis über die Vorbereitungszeit als Medizinalassistent” (certificat care atestă încheierea perioadei de pregătire ca asistent medical), în măsura în care legislația germană prevede încă o astfel de perioadă pentru completarea formării profesionale medicale;
2. „Zeugnis über die ärztliche Staatsprüfung” (certificatul examenului de stat în medicină), eliberat de autoritățile competente după data de 30 iunie 1988 și atestare care certifică practicarea medicinei pe durata unui stagiu („Arzt im Praktikum”);

(d) în Grecia:

„Πτυχίο Ιατρικής” (licență în medicină), eliberată de:

— facultatea de medicină din cadrul unei universități sau

— facultatea de științe ale sănătății, departamentul de medicină al unei universități;

(e) în Spania:

„Titulo de Licenciado en Medicina y Cirurgia” (titlu de licențiat în medicină și chirurgie), eliberată de ministerul educației și științei sau de rectorul unei universități;

(f) în Franța:

1. „diplôme d'Etat de docteur en médecine” (diplomă de stat de doctor în medicină), eliberată de facultățile de medicină sau de facultățile de medicină și farmacie din cadrul universităților sau de universități;
2. „diplôme d'université de docteur en médecine” (diplomă universitară de doctor în medicină), în măsura în care diploma atestă încheierea aceluiași ciclu de formare profesională ca și cel prevăzut pentru obținerea diplomei de stat de doctor în medicină;

(g) în Irlanda:

„primary qualification” (certificat care atestă cunoștințele de bază), eliberat în Irlanda după promovarea unui examen de calificare ținut în fața unei comisii de examinare competente și un certificat privind experiența dobândită, eliberat de aceeași comisie, care autorizează înregistrarea ca „fully registered medical practitioner” (medic generalist);

(h) în Italia:

„diploma di laureat in medicina e chirurgia” (diplomă de licențiat în medicină și chirurgie), eliberată de universitate și însoțită de o „diploma di abilitazione all'esercizio della medicina e chirurgia” (diplomă care conferă dreptul de a practica medicina și chirurgia), eliberată de comisia de examen de stat;

(i) în Luxemburg:

„diplôme d'Etat de docteur en médecine, chirurgie et accouchements” (diplomă de stat de doctor în medicină, chirurgie și obstetrică), eliberată de comisia de examen de stat și vizată de ministrul educației naționale și „certificat de stage” (certificat de stagiatură), vizat de ministrul sănătății publice;

(j) în Țările de Jos:

„universitair getuigschrift van arts” (certificat universitar de medic);

(k) în Portugalia:

„Carta de curso de licenciatura em medicina” (diplomă care atestă definitivarea studiilor medicale), eliberată de o universitate și „Diploma comprovativo da conclusão do internato general” (diplomă care atestă încheierea stagiaturii ca medic generalist), eliberată de autoritățile competente ale ministerului sănătății;

(l) în Regatul Unit:

„primary qualification” (certificat care atestă cunoștințele de bază), eliberat în Regatul Unit după promovarea unui examen de calificare ținut în fața unei comisii de examinare competente și un certificat privind experiența dobândită, eliberat de aceeași comisie, care autorizează înregistrarea ca „fully registered medical practitioner” (medic generalist).

CAPITOLUL II

DIPLOME, CERTIFICATE ȘI ALTE TITLURI OFICIALE DE CALIFICARE CA MEDIC ȘPECIALIST, COMUNE TUTUROR STATELOR MEMBRE

Articolul 4

Fiecare stat membru recunoaște diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare ca medic specialist eliberate resortisanților statelor membre de celelalte state membre în conformitate cu articolele 24, 25, 26 și 29 și enumerate la

articolul 5, conferindu-le același efect pe teritoriul lor ca și cel al diplomelor, certificatelor și celorlalte titluri oficiale de calificare eliberate de statul membru respectiv.

Articolul 5

(1) Diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare menționate la articolul 4 sunt cele care, fiind eliberate de autoritățile sau organismele competente indicate la alineatul (2), corespund, pentru formarea profesională specializată în cauză, denumirilor în vigoare în diferite state membre, enumerate la alineatul (3).

(2) Diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare eliberate de autoritățile sau organismele competente la care se face referire la alineatul (1) sunt următoarele:

în Belgia:

„titre d'agrégation en qualité de médecin spécialiste / erkennings-titel van geneesheer specialist” (titlu de medic specialist), eliberată de ministrul sănătății publice;

în Danemarca:

„bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallæge” (certificat care conferă titlul de medic specialist), eliberat de autoritățile competente ale serviciilor de sănătate;

în Germania:

„Fachärztliche Anerkennung” (certificat de specializare medicală), eliberat de „Landesärztekammer” (Camerile medicilor din landul respectiv);

în Grecia:

„Τίτλος Ιατρικής Ειδικότητας” (titlu de specializare medicală), eliberat de „Νομαρχίες” (prefecturi);

în Spania:

„Titulo de Especialista” (titlu de specialist), eliberat de ministerul educației și științei;

în Franța:

— „certificat d'études spéciales de médecine” (certificat de studii de specialitate în medicină), eliberat de facultatea de medicină, de facultățile mixte de medicină și farmacie din cadrul universităților sau de universități;

— atestarea de medic specialist calificat, eliberată de Consiliul Ordinului medicilor;

— „certificat d'études spéciales de médecine” (certificat de studii de specialitate în medicină), eliberat de facultatea de medicină sau facultățile mixte de medicină și farmacie din cadrul universităților sau atestarea echivalentă acestor certificate, eliberată prin hotărâre a ministrului educației naționale;

— „diplôme d'études spécialisées de médecine délivré par les universités” diploma de studii specializate în medicină eliberată de universitate;

în Irlanda:

„Certificate of specialist doctor” (diplomă de medic specialist), eliberată de autoritatea competentă abilitată în acest sens de ministrul sănătății publice;

în Italia:

„diploma di medico specialista” (diplomă de medic specialist), eliberată de rectorul unei universități;

în Luxemburg:

„certificat de médecin spécialiste” (certificat de medic specialist), eliberat de ministrul sănătății publice, cu avizul colegiului medicilor;

în Țările de Jos:

— „Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Specialistenregister” (certificat de admitere și înregistrare în Registrul specialiștilor), eliberat de „Specialisten-Registratiecommissie (SRC)” (comisia de înregistrare a specialiștilor);

— „Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Register von Sociaal-Geneskundigen” (certificat de admitere și înregistrare eliberat de „Sociaal-Geneskundigen Registratie-Commissie (SGRC)” (comisia de înregistrare a medicilor de medicina muncii);

în Portugalia:

„Grau de Assistente” (diplomă de asistent), eliberată de autoritățile competente ale ministerului sănătății sau „Titulo de Especialista” (titlu de specialist), eliberată de ordinul medicilor;

în Regatul Unit:

„Certificate of completion of specialist training” (certificat de formare profesională specializată), eliberat de autoritatea competentă abilitată în acest sens.

(3) Denumirile în vigoare în statele membre, care corespund formărilor profesionale specializate în cauză, sunt următoarele:

— anestezie și terapie intensivă:

Belgia:	anesthésiologie / anesthesiologie
Danemarca:	anæstesiologi
Germania:	Anästhesiologie
Grecia:	ανασθησιολογία
Spania:	anestesiologia y reanimación
Franța:	anesthésiologie-réanimation chirurgicale
Irlanda:	anaesthetics
Italia:	anestesia e rianimazione
Luxemburg:	anesthésie-réanimation
Țările de Jos:	anesthesiologie
Portugalia:	anestesiologia
Regatul Unit:	anaesthetics;

— chirurgie generală:

Belgia:	chirurgie / heelkunde
Danemarca:	kirurgi eller kirurgiske sygdomme
Germania:	Chirurgie

Grecia:	χειρουργική	Italia:	medicina interna
Spania:	cirurgia general y del aparato digestivo	Luxemburg:	maladies internes
Franța:	chirurgie générale	Țările de Jos:	inwendige geneeskunde
Irlanda:	general surgery	Portugalia:	medicina interna
Italia:	chirurgia generale	Regatul Unit:	general medicine;
Luxemburg:	chirurgie générale		
Țările de Jos:	heelkunde	— <i>oftalmologie:</i>	
Portugalia:	cirurgia general	Belgia:	ophthalmologie / oftalmologie
Regatul Unit:	general surgery;	Danemarca:	oftalmologi eller øjensygdomme
		Germania:	Augenheilkunde
— <i>neurochirurgie:</i>		Grecia:	οφθαλμολογία
Belgia:	neurochirurgie / neurochirurgie	Spania:	oftalmologia
Danemarca:	neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme	Franța:	ophthalmologie
Germania:	Neurochirurgie	Irlanda:	ophthalmology
Grecia:	νεροχειρουργική	Italia:	oculistica
Spania:	neurocirurgia	Luxemburg:	ophthalmologie
Franța:	neurochirurgie	Țările de Jos:	oogheelkunde
Irlanda:	neurological surgery	Portugalia:	oftalmologia
Italia:	neurochirurgia	Regatul Unit:	ophthalmology;
Luxemburg:	neurochirurgie		
Țările de Jos:	neurochirurgie	— <i>otorinolaringologie:</i>	
Portugalia:	neurocirurgia	Belgia:	oto-rhino-laryngologie / otorynolaringologie
Regatul Unit:	neurological surgery;	Danemarca:	oto-rhino-laryngologi eller øre-næse-halssygdomme
		Germania:	Hals-Nasen-Ohrenheilkunde
— <i>obstetrică-ginecologie:</i>		Grecia:	ωτορινολαρυγγολογία
Belgia:	gynécologie-obstétrique / gynecologie-verlokskunde	Spania:	otorrinolaringologia
Danemarca:	gynækologi og obstetrik eller kvindesygdomme og fødselshjælp	Franța:	oto-rhino-laryngologie
Germania:	Frauenheilkunde und Geburtshilfe	Irlanda:	otolaryngology
Grecia:	μαιευτική-γυναικολογία	Italia:	otorinolaringolatria
Spania:	obstetricia y ginecologia	Luxemburg:	oto-rhino-laryngologie
Franța:	gynécologie-obstétrique	Țările de Jos:	keel-, neus-en oorheelkunde
Irlanda:	obstetrics and gynaecology	Portugalia:	otorrinolaringologia
Italia:	ostetricia e ginecologia	Regatul Unit:	otolaryngology;
Luxemburg:	gynécologie-obstétrique		
Țările de Jos:	verlokskunde en gynecologie	— <i>pediatrie:</i>	
Portugalia:	ginecologia e obstetricia	Belgia:	pédiatrie / kindergeneeskunde
Regatul Unit:	obstetrics and gynaecology;	Danemarca:	pædiatri eller børnesygdomme
		Germania:	Kinderheilkunde
— <i>medicină internă:</i>		Grecia:	παιδιατρική
Belgia:	médecine interne / inwendige geneeskunde	Spania:	pediatria sus areas especificas
Danemarca:	intern medicin eller medicinske sygdomme	Franța:	pediatrie
Germania:	Innere Medizin	Irlanda:	paediatrics
Grecia:	παθολογία	Italia:	pediatria
Spania:	medicina interna	Luxemburg:	pédiatrie
Franța:	médecine interne	Țările de Jos:	kindergeneeskunde
Irlanda:	general (internal) medicine	Portugalia:	pediatria
		Regatul Unit:	paediatrics;

— <i>pneumologie</i> :		Germania:	Pathologie
Belgia:	pneumologie / pneumologie	Grecia:	παθολογική ανατομική
Danemarca:	medicinske lungesydomme	Spania:	anatomia patologica
Germania:	Lungen- und Bronchialheilkunde	Franța:	anatomie et cytologie pathologique
Grecia:	φυματιολογία-πνευμονολογία	Irlanda:	morbidity anatomy and histopathology
Spania:	pneumologia	Italia:	anatomia patologica
Franța:	pneumologie	Luxemburg:	anatomie pathologique
Irlanda:	respiratory medicine	Țările de Jos:	pathologische anatomie
Italia:	tisiologia e malattie dell'apparato respiratorio	Portugalia:	anatomia patologica
Luxemburg:	pneumo-phtisiologie	Regatul Unit:	morbidity anatomy and histopathology;
Țările de Jos:	longziekten en tuberculose	— <i>neurologie</i> :	
Portugalia:	pneumologia	Belgia:	neurologie / neurologie
Regatul Unit:	respiratory medicine;	Danemarca:	neuromedicin eller medicinske nervesygdomme
— <i>urologie</i> :		Germania:	Neurologie
Belgia:	urologie / urologie	Grecia:	νευρολογία
Danemarca:	urologi eller urinvejenes kirurgiske sygdomme	Spania:	neurologia
Germania:	Urologie	Franța:	neurologie
Grecia:	ουρολογία	Irlanda:	neurology
Spania:	urologia	Italia:	neurologia
Franța:	chirurgie urologique	Luxemburg:	neurologie
Irlanda:	urology	Țările de Jos:	neurologie
Italia:	urologia	Portugalia:	neurologia
Luxemburg:	urologie	Regatul Unit:	neurology;
Țările de Jos:	urologie	— <i>psihiatric</i> :	
Portugalia:	urologia	Belgia:	psychiatrie / psychiatrie
Regatul Unit:	urology;	Danemarca:	psykiatri
— <i>ortopedie</i> :		Germania:	Psychiatrie
Belgia:	orthopédie / orthopedie	Grecia:	ψυχιατρική
Danemarca:	ortopædisk kirurgi	Spania:	psiquiatria
Germania:	Orthopädie	Franța:	psychiatrie
Grecia:	ορθοπεδική	Irlanda:	psychiatry
Spania:	traumatologia y cirugía ortopedica	Italia:	psychiatrie
Franța:	chirurgie orthopedique et traumatologie	Luxemburg:	psychiatrie
Irlanda:	orthopaedic surgery	Țările de Jos:	psychiatrie
Italia:	ortopedia e traumatologia	Portugalia:	psiquiatria
Luxemburg:	orthopedie	Regatul Unit:	psychiatry.
Țările de Jos:	orthopedie		
Portugalia:	ortopedia		
Regatul Unit:	orthopaedic surgery;		
— <i>anatomie patologică</i> :			
Belgia:	anatomie pathologique / pathologische anatomie		
Danemarca:	patologisk anatomi og histologi eller vævsundersøgelse		

CAPITOLUL III

DIPLOME, CERTIFICATE ȘI ALTE TITLURI OFICIALE DE CALIFICARE DE MEDIC SPECIALIST, CARACTERISTICE PENTRU DOUĂ SAU MAI MULTE STATE MEMBRE

Articolul 6

Fiecare stat membru în care există acte cu putere de lege sau acte administrative în acest domeniu recunoaște diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare ca medic specialist, eliberate resortisanților statelor membre de celelalte state membre

în conformitate cu articolele 24, 25, 27 și 29 și enumerate la articolul 7, conferind astfel unor asemenea calificări același efect pe teritoriul lor ca și cel al diplomelor, certificatelor și celorlalte titluri oficiale de calificare eliberate de statul membru respectiv.

Articolul 7

(1) Diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare menționate la articolul 6 sunt cele care, fiind eliberate de autoritățile sau organismele competente indicate la articolul 5 alineatul (2), corespund, pentru formarea profesională specializată în cauză, denumirilor menționate, în ceea ce privește statele membre în care acestea există, la alineatul (2) din prezentul articol.

(2) Denumirile în vigoare în statele membre, care corespund formărilor profesionale specializate în cauză sunt următoarele:

— medicină de laborator:

Belgia:	biologie clinique / klinische biologie
Spania:	análisis clínicos
Franța:	biologie médicale
Italia:	patologia diagnostica di laboratorio
Portugalia:	patologia clinica;

— hematologie:

Danemarca:	klinisk blodtypeserologi
Franța:	hematologie
Luxemburg:	hematologie
Portugalia:	hematologia clinica;

— microbiologie:

Danemarca:	klinisk mikrobiologi
Germania:	Mikrobiologie und Infektionsepidemiologie
Grecia:	μικροβιολογία
Spania:	microbiología y parasitología
Irlanda:	microbiology
Italia:	microbiologia
Luxemburg:	microbiologie
Țările de Jos:	medische microbiologie
Regatul Unit:	microbiology;

— biochimie:

Danemarca:	klinisk kemi
Spania:	bioquímica clínica
Irlanda:	chemical pathology
Luxemburg:	chimie biologique
Țările de Jos:	klinische chemie
Regatul Unit:	chemical pathology;

— imunologie:

Spania:	inmunología
Irlanda:	clinical immunology
Regatul Unit:	immunology;

— chirurgie plastică - microchirurgie reconstructivă:

Belgia:	chirurgie plastique / plastische heelkunde
Danemarca:	plastikkirurgi
Grecia:	πλαστική χειρουργική
Spania:	cirurgia plastica y reparadora
Franța:	chirurgie plastique, reconstructrice et esthétique
Irlanda:	plastic surgery
Italia:	chirurgia plastica
Luxemburg:	chirurgie plastique
Țările de Jos:	plastische chirurgie
Portugalia:	cirurgia plastica e reconstructiva
Regatul Unit:	plastic surgery;

— chirurgie toracică:

Belgia:	chirurgie thoracique / heelkunde op de thorax
Danemarca:	thoraxkirurgi eller brysthulens kirurgiske sygdomme
Grecia:	χειρουργική θώρακος
Spania:	cirurgia toracica
Franța:	chirurgie thoracique et cardio-vasculaire
Irlanda:	thoracic surgery
Italia:	chirurgia toracica
Luxemburg:	chirurgie thoracique
Țările de Jos:	cardio-pulmonale chirurgie
Portugalia:	cirurgia cardio-toracica
Regatul Unit:	thoracic surgery;

— chirurgie pediatrică:

Grecia:	χειρουργική παιδών
Spania:	cirurgia pediátrica
Franța:	chirurgie infantile
Irlanda:	paediatric surgery
Italia:	chirurgia pediátrica
Luxemburg:	chirurgie pédiatrique
Portugalia:	cirurgia pediátrica
Regatul Unit:	paediatric surgery;

— chirurgie vasculară:

Belgia:	chirurgie des vaisseaux / bloedvatenheelkunde
Spania:	angiología y cirugía vascular
Franța:	chirurgie vasculaire
Italia:	chirurgia vascolare
Luxemburg:	chirurgie cardio-vasculaire
Portugalia:	cirurgia vascular;

— cardiologie:

Belgia:	cardiologie / cardiologie
Danemarca:	cardiologi eller hjerte-og-kresløbssygdomme

Grecia:	καρδιολογία	Franța:	endocrinologie - maladies
Spania:	cardiologia	Irlanda:	endocrinology and diabetes mellitus
Franța:	pathologie cardio-vasculaire	Italia:	endocrinologia
Irlanda:	cardiology	Luxemburg:	endocrinologie
Italia:	cardiologia	Portugalia:	endocrinologia-nutriție ão
Luxemburg:	cardiologie et angiologie	Regatul Unit:	endocrinology and diabetes mellitus;
Țările de Jos:	cardiologie		
Portugalia:	cardiologia		
Regatul Unit:	cardio-vascular disease;		
— <i>gastroenterologie:</i>		— <i>fizioterapie:</i>	
Belgia:	gastro-entérologie gastro-enterologie	Belgia:	médecine physique fysische geneeskunde
Danemarca:	medicinsk gastroenterologi eller medicinske mave-tarmsygdomme	Danemarca:	fysiurgi og rehabilitering
Grecia:	γαστρεντερολογία	Grecia:	φυσική ιατρική και αποκατάσταση
Spania:	aparato digestivo	Spania:	rehabilitacion
Franța:	gastro-entérologie et hépatologie	Franța:	reeducation et readaptation fonctionnelles
Irlanda:	gastro-enterology	Italia:	fisioterapia
Italia:	malattie dell'apparato digerente, della nutrizione e del ricambio	Țările de Jos:	revalidatie
Luxemburg:	gastro-entérologie	Luxemburg:	reeducation et readaptation fonctionnelles
Țările de Jos:	gastro-enterologie	Portugalia:	fisiatria;
Portugalia:	gastroenterologia		
Regatul Unit:	gastro-enterology;	— <i>stomatologie:</i>	
— <i>reumatologie:</i>		Spania:	estomatologia
Belgia:	rhumatologie reumatologie	Franța:	stomatologie
Danemarca:	reumatologi	Italia:	odontostomatologia
Grecia:	ρευματολογία	Luxemburg:	stomatologie
Spania:	reumatologia	Portugalia:	estomatologia;
Franța:	rhumatologie		
Irlanda:	rheumatology	— <i>neuropsihiatrie:</i>	
Italia:	reumatologia	Belgia:	neuropsychiatrie neuropsychiatrie
Luxemburg:	rhumatologie	Germania:	Nervenheilkunde
Țările de Jos:	reumatologie	Grecia:	νευρολογία-ψυχιατρική
Portugalia:	reumatologia	Franța:	neuropsychiatrie
Regatul Unit:	rheumatology;	Italia:	neuropsychiatria
— <i>hematologie generală:</i>		Luxemburg:	neuropsychiatrie
Grecia:	αιματολογία	Țările de Jos:	zenuw- en zielsziekten;
Spania:	hematologia hemoterapia	— <i>dermatovenerologie:</i>	
Irlanda:	haematology	Belgia:	dermato-vénérologie dermato-venereologie
Italia:	ematologia	Danemarca:	dermato-venereologie eller hud-og koenssygdomme
Luxemburg:	hematologie	Germania:	Dermatologie und Venerologie
Portugalia:	imuno-hemoterapia	Grecia:	δερματολογία – αφροδισιολογία
Regatul Unit:	hematology;	Spania:	dermatologia medico-quirurgica y venereologia
— <i>endocrinologie:</i>		Franța:	dermatologie et vénéréologie
Grecia:	ενδοκρiολογία	Italia:	dermatologia e venerologia
Spania:	endocrinologia y nutricion		

Luxemburg:	dermato-vénééréologie	— <i>medicină tropicală:</i>	
Țările de Jos:	dermatologie en venerologie	Danemarca:	tropemedicin
Portugalia:	dermatovenereologia;	Irlanda:	tropical medicine
— <i>dermatologie:</i>		Italia:	medicina tropicale
Irlanda:	dermatology	Portugalia:	medicina tropical
Regatul Unit:	dermatology;	Regatul Unit:	tropical medicine;
— <i>venerologie:</i>		— <i>psihiatrică pediatrică:</i>	
Irlanda:	venereology	Danemarca:	børnepyskiatri
Regatul Unit:	venereology;	Germania:	Kinder- und Jugendpsychiatrie
— <i>radiologie:</i>		Grecia:	παιδοψυχιατρική
Germania:	Radiologie	Franța:	pedo-psychiatrie
Grecia:	ακτινολογία-ραδιολογία	Irlanda:	child and adolescent psychiatry
Spania:	electroradiologia	Italia:	neuropsichiatria infantile
Franța:	electro-radiologie	Luxemburg:	psychiatrie infantile
Italia:	radiologia	Portugalia:	pedopsiquiatria
Luxemburg:	electroradiologie	Regatul Unit:	child and adolescent psychiatry;
Țările de Jos:	radiologie	— <i>geriatric:</i>	
Portugalia:	radiologia;	Spania:	geriatria
— <i>radiodiagnostic:</i>		Irlanda:	geriatrics
Belgia:	radiodiagnostic / röntgengiagnose	Țările de Jos:	klinische geriatrie
Danemarca:	diagnostisk radiologi elle-røntgenundersøgelse	Regatul Unit:	geriatrics;
Germania:	Radiologische Diagnostik	— <i>nefrologie:</i>	
Grecia:	ακτινοδιαγνωστική	Danemarca:	nefrologi eller medicinske nyresygdomme
Spania:	radiodiagnostico	Grecia:	νεφρολογία
Franța:	radiodiagnostic et imagerie medicale	Spania:	nefrologia
Irlanda:	diagnostic radiology	Franța:	nephrologie
Luxemburg:	radiodiagnostic	Irlanda:	nephrology
Țările de Jos:	radiodiagnostick	Italia:	nefrologia
Portugalia:	radiodiagnostico	Luxemburg:	nephrologie
Regatul Unit:	diagnostic radiology;	Portugalia:	nefrologia
— <i>radioterapie:</i>		Regatul Unit:	renal disease;
Belgia:	radio- et radiumthérapie / radio- en radiumtherapie	— <i>boli infecțioase:</i>	
Danemarca:	terapeutisk radiologi eller stralebehandling	Irlanda:	communicable diseases
Germania:	Strahlentherapie	Italia:	malattie infettive
Grecia:	ακτινοθεραπευτική	Regatul Unit:	communicable diseases;
Spania:	oncologia radioterapica	— <i>„community medicine” (sănătate publică):</i>	
Franța:	oncologie, option radiotherapie	Franța:	santé publique et médecine sociale
Irlanda:	radiotherapy	Irlanda:	community medicine
Luxemburg:	radiotherapie	Regatul Unit:	community medicine;
Țările de Jos:	radiotherapie	— <i>farmacologie:</i>	
Portugalia:	radioterapia	Germania:	Pharmakologie
Regatul Unit:	radiotherapy; /	Spania:	farmacologia clinica /

Irlanda:	clinical pharmacology and therapeutics
Regatul Unit:	clinical pharmacology and therapeutics;
— <i>medicina muncii:</i>	
Danemarca:	samfundsmedicin arbeidsmedicin
Germania:	Arbeitsmedizin
Grecia:	ιατρική της εργασίας
Franța:	medecine du travail
Italia:	medicina del lavoro
Irlanda:	occupational medicine
Țările de Jos:	arbeids- en bedrijfsgeneeskunde
Portugalia:	medicina do trabalho
Regatul Unit:	occupational medicine;
— <i>alergologie:</i>	
Grecia:	αλλεργιολογία
Spania:	alergologia
Italia:	allergologia ed immunologia clinica
Țările de Jos:	allergologie
Portugalia:	immunoalergologia;
— <i>chirurgie gastroenterologică:</i>	
Belgia:	chirurgie abdominale/ heekunde op het abdomen
Danemarca:	kirurgisk gastroenterologi eller kirurgiske mave tarinsygdomme
Spania:	cirurgia del aparato digestivo
Franța:	chirurgie viscerale
Italia:	chirurgia dell'apparato digerente;
— <i>medicină nucleară:</i>	
Belgia:	médecine nucléaire / nucleaire geneeskunde
Germania:	Nuklearmedizin
Grecia:	πυρηνική ιατρική
Spania:	medicina nuclear
Franța:	médecine nucléaire
Italia:	medicina nucleare
Țările de Jos:	nucleaire geneeskunde
Portugalia:	medicina nuclear
Regatul Unit:	nuclear medicine;
— <i>chirurgie maxilo-facială:</i>	
Spania:	cirurgia oral y maxilofacial
Franța:	chirurgie maxillo-faciale et stomatologie
Italia:	chirurgia maxillo-faciale;
— <i>chirurgie oro-dentară și maxilo-facială:</i>	
Belgia:	stomatologie /chirurgie orale et maxillo-faciale; / stomatologie/ orale en maxillo-faciale chirurgie

Germania:	Zahn-, Mund-, Kiefer- und Gesichtschirurgie
Irlanda:	oral and maxillo-facial surgery
Regatul Unit:	oral and maxillo-facial surgery.

Articolul 8

(1) Fiecare stat membru gazdă poate impune resortisanților statelor membre care doresc să obțină una din aceste diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare ca medic specialist care nu sunt menționate la articolele 4 și 6 sau care, deși sunt menționate la articolul 6, nu sunt eliberate de statul membru de origine sau de proveniență să îndeplinească condițiile de formare profesională prevăzute în acest sens de propriile acte cu putere de lege și acte administrative.

(2) Cu toate acestea, statul membru gazdă ia în considerare, în tot sau în parte, perioadele de formare profesională realizate de resortisanții menționați la alineatul (1) și atestate prin eliberarea unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficiale de calificare, eliberate de autoritățile competente ale statului membru de origine sau de proveniență, cu condiția ca astfel de perioade de formare profesională să corespundă celor impuse de statul membru gazdă pentru specializarea în cauză.

(3) Autoritățile sau organismele competente ale statului membru gazdă, după ce au verificat conținutul și durata perioadei de specializare a persoanelor în cauză pe baza diplomelor, certificatelor și a altor titluri oficiale de calificare, informează persoana respectivă cu privire la perioada de formare profesională suplimentară necesară, precum și la domeniile pe care aceasta trebuie să le cuprindă.

CAPITOLUL IV

DREPTURI DOBÂNDITE

Articolul 9

(1) Fără a aduce atingere alineatului (3), în cazul resortisanților statelor membre ale căror diplome, certificate și alte titluri oficiale de calificare în medicină nu îndeplinesc toate cerințele minime de formare profesională prevăzute la articolul 23, fiecare stat membru recunoaște ca dovadă suficientă diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare în medicină eliberate de statele membre respective pentru a atesta formarea profesională care a început înainte de:

— 1 ianuarie 1986, pentru Spania și Portugalia;

— 1 ianuarie 1981, pentru Grecia;

— 20 decembrie 1976, pentru celelalte state membre,

însoțite de o atestare care să certifice că resortisanții în cauză au exercitat efectiv și legal activitățile în cauză pe o durată de cel puțin 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării atestării.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (4), în cazul resortisanților statelor membre ale căror diplome, certificate și alte titluri oficiale de calificare ca medic specialist nu îndeplinesc cerințele minime de formare profesională în conformitate cu articolele 24-27, fiecare stat membru recunoaște ca dovadă suficientă diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare ca medic specialist eliberate de statele membre respective pentru a atesta formarea profesională care a început înainte de:

- 1 ianuarie 1986, pentru Spania și Portugalia;
- 1 ianuarie 1981, pentru Grecia;
- 20 decembrie 1976, pentru celelalte state membre.

Statul membru poate impune, cu toate acestea, ca diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare să fie însoțite de un certificat eliberat de autoritățile sau organismele competente ale statului membru de origine sau de proveniență, care să ateste exercitarea de activități de medic specialist pentru o perioadă egală cu dublul diferenței dintre durata formării profesionale de specialitate în statul membru de origine sau de proveniență și durata minimă de formare profesională menționată la titlul III, în cazul în care aceste diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare nu respectă duratele minime de formare profesională menționate la articolele 26 și 27.

Cu toate acestea, în cazul în care înainte de datele menționate în primul paragraf, statul membru gazdă impune o durată minimă de formare profesională mai scurtă decât cea menționată la articolele 26 și 27, diferența menționată în al doilea paragraf poate fi determinată numai în funcție de durata minimă de formare profesională prevăzută de statul respectiv.

(3) În cazul resortisanților statelor membre ale căror diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare în medicină specializată atestă formarea profesională primită pe teritoriul fostei Republici Democratice Germane care nu îndeplinesc toate cerințele minime de formare profesională prevăzute la articolul 23, statele membre, altele decât Germania, recunosc acele diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare ca dovadă suficientă în cazul în care:

- atestă formarea profesională începută anterior unificării Germaniei;
- acordă titularului dreptul de a-și exercita activitatea de medic pe întreg teritoriul Germaniei în aceleași condiții ca și cele oferite de titlurile oficiale de calificare eliberate de autoritățile germane competente și la care se face referire la articolul 3 litera (c) punctele 1 și 2;
- sunt însoțite de o atestare eliberată de autoritățile germane competente care să certifice că resortisanții în cauză au exercitat efectiv și legal activitățile în cauză în Germania pe o durată de cel puțin 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării atestării.

(4) În cazul resortisanților statelor membre ale căror diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare atestă formarea profesională primită pe teritoriul fostei Republici Democratice Germane care nu îndeplinesc toate cerințele minime de formare profesională prevăzute la articolele 24-27, statele membre, altele decât Germania, recunosc diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare ca dovadă suficientă în cazul în care:

- atestă formarea profesională începută anterior datei de 3 aprilie 1992;
- permit exercitarea activității respective ca specialist pe întreg teritoriul Germaniei în aceleași condiții ca și cele oferite de titlurile oficiale de calificare eliberate de autoritățile germane și la care se face referire la articolele 5 și 7.

Statul membru poate impune, cu toate acestea, ca diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare să fie însoțite de un certificat eliberat de autoritățile sau organismele germane competente, care să ateste exercitarea activității respective ca specialist pentru o perioadă egală cu de două ori diferența dintre durata formării profesionale de specialitate primite pe teritoriul german și durata minimă de formare profesională menționată la titlul III, în cazul în care aceste diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare nu respectă duratele minime de formare profesională menționate la articolele 26 și 27.

(5) În cazul resortisanților statelor membre ale căror diplome, certificate și alte titluri oficiale de calificare ca medic sau medic specialist nu corespund denumirilor menționate la articolul 3, 5 sau 7, fiecare stat membru recunoaște ca dovadă suficientă diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare eliberate de acele state membre, însoțite de un certificat eliberat de autoritățile sau organismele competente. Certificatul atestă că aceste diplome, certificate și alte titluri oficiale de calificare ca medic sau medic specialist s-au eliberat ca urmare a formării profesionale în conformitate cu dispozițiile din titlul III, menționate, după caz, la articolul 2, 4 sau 6 și care sunt asimilate de statul membru care le-a eliberat titlurilor oficiale de calificare ale căror denumiri figurează, după caz, la articolul 3, 5 sau 7.

(6) Statele membre care au abrogat actele cu putere de lege și actele administrative privind eliberarea diplomelor, certificatelor și altor titluri oficiale de calificare în neuropsihiatrie, radiologie, chirurgie toracică, chirurgie vasculară, gastroenterologie, hematologie, fizioterapie sau medicină tropicală și care au luat măsuri privind drepturile dobândite în favoarea resortisanților lor, recunosc dreptul resortisanților din alte state membre de a beneficia de aceleași măsuri, cu condiția ca diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare în neuropsihiatrie, radiologie, chirurgie toracică, chirurgie vasculară, gastroenterologie, hematologie, fizioterapie sau medicină tropicală să îndeplinească condițiile relevante menționate fie la alineatul (2) din prezentul articol, fie la articolele 24, 25, și 27, în măsura în care diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare menționate s-au eliberat anterior datei la care statul membru gazdă a încetat

eliberarea unor astfel de diplome, certificate sau alte titluri ofici ale de calificare pentru specializarea respectivă.

(7) Datele la care statele membre în cauză au abrogat actele cu putere de lege și actele administrative privind diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare la care se face referire la alineatul (6) sunt menționate la anexa II.

CAPITOLUL V

UTILIZAREA TITLULUI OFICIAL DE CALIFICARE

Articolul 10

(1) Fără a aduce atingere articolului 19, statele membre gazdă asigură ca resortisanților statelor membre care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolele 2, 4, 6 și 9 să li se recunoască dreptul de a-și folosi titlul lor legal de formare profesională acolo unde este cazul, abrevierea sa din statul membru de origine sau de proveniență, în limba statului respectiv. Statele membre gazdă pot prevedea ca acest titlu să fie urmat de denumirea și adresa instituției sau comisiei de examinare care a eliberat acest titlu.

(2) În cazul în care titlul de formare profesională utilizat în statul membru de origine sau de proveniență poate fi confundat în statul membru gazdă cu un titlu care necesită în statul respectiv o formare profesională suplimentară, pe care persoana în cauză nu o deține, statul membru gazdă poate prevedea ca această persoană să își utilizeze titlul din statul membru de origine sau de proveniență într-o formulă adecvată indicată de statul membru gazdă.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII PENTRU FACILITAREA EXERCITĂRII EFECTIVE A DREPTULUI DE STABILIRE ȘI A LIBERTĂȚII DE A PRESTA SERVICII DE CĂTRE MEDICI

A. Dispoziții privind dreptul de stabilire

Articolul 11

(1) Statul membru gazdă care impune resortisanților săi dovada moralității și bunei reputații la accesul la din activitățile de medic acceptă ca dovadă suficientă, cu privire la resortisanții altor state membre, atestarea eliberată de o autoritate competentă din statul membru de origine sau de proveniență care certifică îndeplinirea condițiilor de moralitate sau bună reputație impuse în statul membru pentru accesul la activitatea respectivă.

(2) În cazul în care statul membru de origine sau de proveniență nu impune dovada moralității și bunei reputații pentru persoanele care doresc să aibă acces la activitatea respectivă, statul membru gazdă poate impune resortisanților statului membru de origine sau de proveniență să prezinte un extras de cazier judiciar sau, în absența acestuia, un document echivalent eliberat de o autoritate competentă din statul membru de origine sau de proveniență.

(3) În cazul în care statul membru gazdă are cunoștință de fapte grave și precise care s-au petrecut în afara teritoriului său anterior stabilirii celui în cauză în statul respectiv și care pot afecta accesul la activitatea în cauză, acesta poate informa statul membru de origine sau de proveniență cu privire la acestea.

Statul membru de origine sau de proveniență verifică exactitatea faptelor. Autoritățile statului respectiv decid asupra naturii și amplitudinii investigațiilor care trebuie efectuate și informează statul membru gazdă asupra oricărei acțiuni pe care o efectuează în legătură cu atestările sau documentele eliberate.

(4) Statele membre asigură confidențialitatea informațiilor transmise.

Articolul 12

(1) În cazul în care într-un stat membru gazdă sunt în vigoare acte cu putere de lege și acte administrative privind respectarea condițiilor de moralitate sau de bună reputație, inclusiv dispoziții privind măsuri disciplinare în cazuri de abateri profesionale grave sau de condamnări pentru fapte penale săvârșite în exercitarea uneia din activitățile de medic, statul membru de origine sau de proveniență transmite statului membru gazdă informațiile necesare privind măsurile sau sancțiunile de natură profesională sau administrativă luate împotriva persoanei respective, precum și sancțiunile penale impuse acesteia în timpul exercitării profesiei în statul membru de origine sau de proveniență.

(2) În cazul în care statul membru gazdă are cunoștință de fapte grave și precise care s-au petrecut în afara teritoriului său anterior stabilirii celui în cauză în statul respectiv și care pot afecta accesul la activitatea în cauză, acesta poate informa statul membru de origine sau de proveniență cu privire la acestea.

Statul membru de origine sau de proveniență verifică exactitatea faptelor. Autoritățile statului respectiv decid asupra naturii și amplitudinii investigațiilor care trebuie efectuate și, în conformitate cu alineatul (1), informează statul membru gazdă asupra oricărei acțiuni pe care o efectuează în legătură cu informațiile primite de la acesta.

(3) Statele membre asigură confidențialitatea informațiilor transmise.

Articolul 13

În cazul în care un stat membru gazdă impune resortisanților săi, care doresc să aibă acces la sau să exercite oricare dintre activitățile de medic, un certificat de sănătate fizică sau psihică, acest stat acceptă ca dovadă suficientă prezentarea documentului cerut în statul membru de origine sau de proveniență.

În cazul în care statul membru de origine sau de proveniență nu impune nici un document de această natură celor care doresc să aibă acces la sau să exercite activitatea în cauză, statul membru gazdă trebuie să accepte de la resortisanții statului membru de origine sau de proveniență o atestare eliberată de o autoritate competentă a statului respectiv, corespunzătoare atestărilor eliberate în statul membru gazdă.

Articolul 14

Documentele menționate la articolele 11, 12 și 13 nu pot fi prezentate după mai mult de trei luni de la data emiterii.

Articolul 15

(1) Procedura prin care beneficiarului îi este autorizat accesul la una din activitățile de medic, în temeiul articolelor 11, 12 și 13, trebuie să se încheie cât mai curând posibil și în termen de cel mult trei luni de la prezentarea dosarului complet al beneficiarului, fără a aduce atingere întârzierilor rezultate ca urmare a unei eventuale căi de atac exercitate la încheierea acestei proceduri.

(2) În cazurile menționate la articolul 11 alineatul (3) și articolul 12 alineatul (2), cererea de reexaminare suspendă perioada prevăzută la alineatul (1).

Statul membru consultat trebuie să transmită răspunsul său în termen de trei luni.

La primirea răspunsului sau la expirarea acestui termen, statul membru gazdă trebuie să continue procedura menționată la alineatul (1).

Articolul 16

În cazul în care un stat membru gazdă impune resortisanților săi care doresc să acceadă la sau să exercite oricare dintre activitățile de medic să depună jurământ sau să facă o declarație solemnă și în care formula acestui jurământ sau declarații nu poate fi utilizată de resortisanții altor state membre, statul membru gazdă asigură ca o formulă adecvată și echivalentă de jurământ sau declarație să fie pusă la dispoziția persoanelor interesate.

B. Dispoziții privind prestarea de servicii

Articolul 17

(1) În cazul în care un stat membru impune resortisanților săi în ceea ce privește accesul sau exercitarea uneia din activitățile de medic fie o autorizație, fie înscrierea sau afilierea la o organizație sau un organism profesional, statul membru respectiv exceptează de la această cerință pe resortisanții statelor membre în cazul prestării de servicii.

Beneficiarul prestează servicii având aceleași drepturi și obligații ca și resortisanții statului membru gazdă; în special, acesta trebuie să respecte dispozițiile disciplinare cu caracter profesional sau administrativ care se aplică în statul membru respectiv.

În acest scop și pe lângă declarația privind prestarea de servicii menționată la alineatul (2), pentru a permite aplicarea dispozițiilor disciplinare în vigoare pe teritoriul acestora, statele membre pot impune fie înregistrarea temporară automată sau afilierea *pro forma* la o organizație profesională sau un organism profesional, fie înregistrarea într-un registru, cu condiția ca această înregistrare sau afiliere să nu întârzie și să nu complice în nici un fel prestarea de servicii sau să nu impună prestatorului de servicii nici un fel de costuri suplimentare.

În cazul în care statul membru gazdă adoptă o măsură în aplicarea celui de-al doilea paragraf sau ia cunoștință de fapte care contravin acestor dispoziții, acesta informează de îndată statul membru în care s-a stabilit beneficiarul.

(2) Statul membru gazdă poate impune beneficiarului să prezinte autorităților competente o declarație prealabilă privind prestarea serviciilor sale, în cazul în care acestea implică o ședere temporară în teritoriul lor.

În caz de urgență, această declarație poate fi efectuată cât mai curând posibil după ce serviciile au fost prestate.

(3) În aplicarea alineatelor (1) și (2), statul membru gazdă poate impune beneficiarului unul sau mai multe documente cuprinzând următoarele:

- declarația menționată la alineatul (2);
- o atestare care să certifice că beneficiarul exercită în mod legal activitățile respective în statul membru în care este stabilit;
- o atestare care să certifice că beneficiarul posedă una sau alta dintre diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare necesare pentru prestarea serviciilor în cauză, menționate în prezenta directivă.

(4) Documentul sau documentele prevăzute la alineatul (3) trebuie prezentate la cel mult 12 luni de la data eliberării acestora.

(5) În cazul în care un stat membru privează, în tot sau în parte, permanent sau temporar, pe unul din resortisanții săi sau pe un resortisant al unui alt stat membru de dreptul de a exercita una din activitățile de medic, acesta asigură, după caz, retragerea temporară sau permanentă a atestării menționate la alineatul (3) a doua liniuță.

Articolul 18

În cazul în care, într-un stat membru gazdă, în vederea stabilirii cu organismele de asigurare a conturilor aferente activităților exercitate în avantajul persoanelor asigurate în temeiul regimurilor de securitate socială, este obligatorie înscrierea la un organism de securitate socială de drept public, statul membru respectiv exceptează de la această cerință pe resortisanții statelor membre stabiliți într-un alt stat membru, în cazul prestării de servicii care impune deplasarea beneficiarului.

Cu toate acestea, beneficiarul informează acest organism în prealabil sau, în situații urgente, cât mai curând posibil, cu privire la prestarea de servicii.

C. Dispoziții comune privind dreptul de stabilire și libertatea de a presta servicii

Articolul 19

În cazul în care, într-un stat membru gazdă, folosirea titlului profesional cu privire la una dintre activitățile de medic este reglementată, resortisanții altor state membre, care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 2 și articolul 9 alineatele (1), (3) și (5), folosesc titlul profesional al statului membru gazdă care, în statul respectiv, corespunde acestor condiții de formare profesională și folosesc și titlul abreviat.

Primul alineat se aplică, de asemenea, folosirii titlului oficial de calificare ca medic specialist de către cei care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolele 4, 6 și 9 alineatele (2), (4), (5) și (6).

TITLUL III

COORDONAREA ACTELOR CU PUTERE DE LEGE ȘI ACTELOR ADMINISTRATIVE PRIVIND ACTIVITĂȚILE MEDICILOR

Articolul 23

(1) Statele membre condiționează accesul și exercitarea activităților de medic de posesia unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare prevăzut la articolul 3, care garantează că pe durata formării profesionale persoana în cauză și-a însușit:

Articolul 20

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a permite beneficiarilor să fie informați cu privire la legislația în domeniul sănătății și securității sociale și, după caz, la deontologia statului membru gazdă.

În acest scop, statele membre pot înființa servicii de informare de unde persoanele interesate pot obține informațiile necesare. În cazul stabilirii, statele membre gazdă pot obliga beneficiarii să contacteze aceste servicii.

(2) Statele membre pot înființa serviciile menționate la alineatul (1) pe lângă autoritățile și organismele competente pe care trebuie să le desemneze.

(3) Statele membre au grijă ca, după caz, beneficiarii să dobândească, în propriul lor interes și în cel al pacienților lor, cunoștințele lingvistice necesare exercitării profesiei lor în statul membru gazdă.

Articolul 21

Statele membre care impun resortisanților lor încheierea unui stagiu de pregătire pentru a fi recunoscuți ca medici într-un regim de asigurări medicale pot impune aceeași obligație și resortisanților altor state membre pe o perioadă de cinci ani începând cu 20 iunie 1975. Cu toate acestea, durata stagiului nu poate depăși șase luni.

Articolul 22

În caz de îndoială justificată, statul membru gazdă poate impune autorităților competente dintr-un alt stat membru confirmarea autenticității diplomelor, certificatelor și a altor titluri oficiale de calificare eliberate în respectivul stat membru și menționate în capitolele I-IV din titlul II, precum și confirmarea faptului că beneficiarul a îndeplinit toate condițiile de formare profesională prevăzute de titlul III.

(a) cunoștințele corespunzătoare despre științele pe care se bazează medicina și o bună înțelegere a metodelor științifice, inclusiv a principiilor de măsurare a funcțiilor biologice, evaluarea datelor stabilite științific și analiza lor;

(b) cunoștințele corespunzătoare despre structura, funcțiile și comportamentul persoanelor sănătoase și bolnave, precum și relațiile dintre starea de sănătate și mediul social și fizic al ființei umane;

- (c) cunoștințele corespunzătoare despre materiile și practicile clinice care i-au oferit o imagine coerentă a afecțiunilor mintale și fizice, a medicinei din perspectiva profilaxiei, diagnosticului, terapiei și reproducerii umane;
- (d) experiență clinică utilă în spitale sub supraveghere corespunzătoare.

(2) Perioada completă de formare profesională medicală de acest tip cuprinde cel puțin șase ani de studii sau 5 500 de ore de instruire teoretică și practică în cadrul unei universități sau sub supervizarea unei universități.

(3) Admiterea la această formare profesională presupune posesia unei diplome sau a unui certificat care să îi permită accesul la universitățile dintr-un stat membru pentru a urma cursul în cauză.

(4) În cazul persoanelor care și-au început studiile înainte de 1 ianuarie 1972, formarea profesională la care se face referire la alineatul (2) poate include șase luni de formare profesională practică pe bază de program integral de nivel universitar, sub supravegherea autorităților competente.

(5) Prezenta directivă nu aduce atingere posibilității ca statele membre să autorizeze pe teritoriul lor, în conformitate cu propriile reglementări, titularii de diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare care nu au fost obținute într-un stat membru, să aibă acces la sau să exercite activitatea de medic.

Articolul 24

(1) Statele membre se asigură că formarea profesională care conduce la obținerea unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare ca medic specialist îndeplinește cel puțin următoarele condiții:

- (a) presupune absolvirea și validarea a șase ani de studii din cadrul ciclului de formare profesională menționat la articolul 23; formarea profesională la finalul căreia se eliberează o diplomă, un certificat sau un titlu oficial de specializare în chirurgie oro-dentară și maxilo-facială (formare medicală și stomatologică de bază) presupune, de asemenea, absolvirea și validarea ciclului de formare în stomatologie la care se face referire la articolul 1 din Directiva 78/687/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative privind activitățile medicilor stomatologi ⁽¹⁾;
- (b) cuprinde instruirea teoretică și practică;
- (c) se efectuează pe bază de program integral, sub controlul autorităților sau al organismelor competente în conformitate cu punctul 1 din anexa I;

- (d) se desfășoară într-un centru universitar, într-un spital sau, după caz, într-o instituție de sănătate aprobată în acest sens de autoritățile sau organismele competente;
- (e) presupune participarea personală a medicului candidat la specializarea respectivă la activitatea și responsabilitățile instituției în cauză.

(2) Statele membre condiționează eliberarea unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare ca medic specialist de posesia uneia dintre diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare în stomatologie, la care se face referire la articolul 23. Eliberarea unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare ca specialist în chirurgie oro-dentară și maxilo-facială (formare profesională medicală și stomatologică de bază) este, de asemenea, condiționată de posesia unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare ca medic stomatolog menționate la articolul 1 din Directiva 78/687/CEE.

Articolul 25

(1) Fără a aduce atingere principiului formării profesionale pe bază de program integral, enunțat la articolul 24 alineatul (1) litera (c), și până când Consiliul decide în conformitate cu alineatul (3), statele membre pot autoriza formarea profesională de specialitate cu frecvență parțială, în condițiile admise de autoritățile naționale competente, în cazul în care formarea profesională pe bază de program integral nu poate fi realizată din motive bine întemeiate.

(2) Formarea profesională cu frecvență parțială se desfășoară în conformitate cu punctul 2 din anexa I la prezenta directivă la standarde calitative echivalente cu cele ale formării profesionale pe bază de program integral. Nivelul formării profesionale nu poate fi compromis nici de caracterul său parțial, nici de exercitarea unei activități profesionale remunerate cu titlu privat.

Durata totală a formării profesionale specializate nu poate fi scurtată în cazurile în care se efectuează cu frecvență parțială.

(3) Până la 25 ianuarie 1989, Consiliul decide dacă dispozițiile alineatelor (1) și (2) trebuie menținute sau modificate, în temeiul reexaminării situației și la propunerea Comisiei, având în vedere că posibilitatea de formare profesională cu frecvență parțială ar trebui să continue să existe în anumite împrejurări care trebuie examinate pentru fiecare specialitate.

Formarea profesională de specialitate cu frecvență parțială începută înainte de 1 ianuarie 1983 poate fi încheiată în conformitate cu dispozițiile în vigoare anterioare acestei date.

Articolul 26

Statele membre se asigură ca durata minimă a formărilor profesionale de specialitate menționate în continuare să nu fie mai scurtă de:

⁽¹⁾ JO L 233, 24.8.1978, p. 20.

Prima grupă (cinci ani):

- chirurgie generală
- neurochirurgie
- medicină internă
- urologie
- ortopedie

A doua grupă (patru ani):

- obstetrică-ginecologie
- pediatrie
- pneumologie
- anatomie patologică
- neurologie

— psihiatrie

A treia grupă (trei ani):

- anestezie și terapie intensivă
- oftalmologie
- otorinolaringologie.

Articolul 27

Statele membre care au acte cu putere de lege și acte administrative în acest domeniu se asigură ca durata minimă a formărilor profesionale de specialitate menționate în continuare să nu fie mai scurtă de:

Prima grupă (cinci ani):

- chirurgie plastică - microchirurgie reconstructivă
- chirurgie toracică
- chirurgie vasculară
- neuropsihiatrie
- chirurgie pediatrică
- chirurgie gastroenterologică
- chirurgie maxilo-facială (formare profesională medicală de bază)

A doua grupă (patru ani):

- cardiologie
- gastroenterologie
- reumatologie
- medicină de laborator
- radiologie
- radiodiagnostic
- radioterapie
- medicină tropicală
- farmacologie
- psihiatrie pediatrică
- microbiologie-bacteriologie
- medicina muncii
- biochimie
- imunologie
- dermatologie
- venerologie
- geriatrie
- nefrologie

- boli infecțioase
- „community medicine” (sănătate publică)
- hematologie
- medicină nucleară
- stomatologie și chirurgie maxilo-facială

A treia grupă (trei ani):

- hematologie generală
- endocrinologie
- fizioterapie
- stomatologie
- dermatovenerologie
- alergologie.

Articolul 28

Cu titlu tranzitoriu și prin derogare de la articolul 24 alineatul (1) litera (c) și articolul 25, statele membre ale căror acte cu putere de lege și acte administrative prevedeau o modalitate de formare profesională specializată cu frecvență parțială la 20 iunie 1975 pot continua să aplice aceste dispoziții candidaților care și-au început formarea profesională ca specialiști la 31 decembrie 1983.

Fiecare stat membru gazdă este autorizat să impună beneficiarilor menționați în primul paragraf să anexeze diplomelor, certificatelor și altor titluri oficiale de calificare o atestare care să certifice că au exercitat efectiv și legal, cu titlul de medic specialist, activitatea în cauză pe o durată de cel puțin 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării atestării.

Articolul 29

Cu titlu tranzitoriu și prin derogare de la articolul 24 alineatul (2):

- (a) în ceea ce privește Luxemburgul și numai pentru diplomele luxemburgheze reglementate de Legea din 1939 privind conferirea de grade academice și universitare, eliberarea certificatului de medic specialist este condiționată doar de posesia diplomei de doctor în medicină, chirurgie și obstetrică, eliberată de comisia de examen de stat luxemburgheză;
- (b) în ceea ce privește Danemarca și numai pentru diplomele legale de medic eliberate de facultatea de medicină din cadrul unei universități daneze, în conformitate cu hotărârea ministrului de interne din 14 mai 1970, eliberarea titlului oficial de calificare ca medic specialist este condiționată numai de posesia acestor diplome.

Diplomele la care se face referire la literele (a) și (b) sunt eliberate candidaților care și-au început formarea profesională înainte de 20 decembrie 1976.

TITLUL IV

FORMAREA PROFESIONALĂ DE SPECIALITATE ÎN MEDICINĂ GENERALĂ

Articolul 30

Fiecare stat membru care asigură pe teritoriul său formarea profesională completă menționată la articolul 23 instituie o formare profesională de specialitate în medicină generală care să întrunească cel puțin condițiile prevăzute la articolele 31 și 32, astfel încât primele diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare eliberate la încheierea cursurilor să fie eliberate la 1 ianuarie 1990.

Articolul 31

(1) Formarea profesională de specialitate în medicină generală, menționată la articolul 30, trebuie să întrunească cel puțin următoarele condiții:

- (a) admiterea este condiționată de absolvirea și validarea a cel puțin șase ani de studiu în cadrul ciclului de formare profesională menționat la articolul 23;
- (b) are o durată de cel puțin doi ani pe bază de program integral și se efectuează sub supravegherea autorităților sau organismelor competente;
- (c) este de natură practică mai mult decât teoretică; instruirea practică se desfășoară, pe de o parte, cel puțin șase luni într-un spital aprobat, dotate cu echipament necesar și servicii corespunzătoare și, pe de altă parte, cel puțin șase luni într-o unitate de medicină generală aprobată sau într-un centru aprobat în care medicii asigură îngrijire medicală primară; se desfășoară în contact cu alte structuri sau instituții de sănătate în care se practică medicina generală; fără a aduce atingere perioadelor minime menționate anterior, instruirea practică se face pe o perioadă maximă de șase luni în alte structuri sau instituții de sănătate aprobate în care se practică medicina generală;
- (d) presupune participarea personală a candidatului la activitatea profesională și la responsabilitățile persoanelor cu care lucrează.

(2) Statele membre au dreptul de a amâna aplicarea dispozițiilor alineatului (1) litera (c) privind duratele minime de formare profesională până la 1 ianuarie 1995.

(3) Statele membre condiționează eliberarea diplomelor, certificatelor sau a altor titluri oficiale de calificare care atestă formarea profesională de specialitate în medicină generală de posesia unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare menționate la articolul 3.

Articolul 32

În cazul în care, la 22 septembrie 1986, un stat membru asigură formarea profesională în medicina generală prin intermediul experienței în medicină generală, dobândită de medic în propriul cabinet sub supravegherea unui formator autorizat, statul membru respectiv poate menține acest tip de formare profesională pe bază experimentală în anumite condiții:

- să fie în conformitate cu articolul 31 alineatul (1) literele (a) și (b) și alineatul (3);
- să aibă durata egală cu dublul diferenței dintre perioada prevăzută la articolul 31 alineatul (1) litera (b) și suma perioadelor menționate la a treia liniuță din prezentul articol;
- să cuprindă cel puțin o perioadă într-un spital aprobat, dotat cu echipament și servicii corespunzătoare, și o perioadă într-o unitate de medicină generală aprobată sau într-un centru aprobat în care medicii asigură îngrijire medicală primară; începând cu 1 ianuarie 1995, fiecare dintre aceste perioade are o durată de cel puțin șase luni.

Articolul 33

Pe baza experienței acumulate și în temeiul evoluției formării profesionale în medicina generală, Comisia prezintă Consiliului, până la 1 ianuarie 1996, un raport privind punerea în aplicare a articolelor 31 și 32 și propuneri corespunzătoare pentru a continua armonizarea formării profesionale a medicilor generaliști.

Consiliul hotărăște cu privire la aceste propuneri în conformitate cu procedurile prevăzute de tratat înainte de 1 ianuarie 1997.

Articolul 34

(1) Fără a aduce atingere principiului formării profesionale pe bază de program integral enunțat la articolul 31 alineatul (1) litera (b), statele membre pot autoriza formarea profesională de specialitate cu frecvență parțială în medicina generală pe lângă formarea profesională pe bază de program integral, în cazul în care se întrunesc următoarele condiții specifice:

- durata totală a formării profesionale nu poate fi scurtată, deoarece se desfășoară cu frecvență parțială;
- durata săptămânală a formării profesionale cu frecvență parțială nu poate fi mai mică de 60 % din cea a formării profesionale pe bază de program integral;
- formarea profesională cu frecvență parțială trebuie să cuprindă un anumit număr de perioade de formare profesională pe bază de program integral, atât pentru formarea profesională efectuată în spitale sau clinici, cât și pentru formarea profesională efectuată într-o unitate medicală aprobată sau

într-un centru aprobat în care medicii asigură îngrijire medicală primară. Aceste perioade de formare profesională pe bază de program integral trebuie să fie suficiente ca număr și durată pentru a asigura pregătirea necesară pentru exercitarea efectivă a activității de medicină generală.

(2) Formarea profesională cu frecvență parțială trebuie să fie echivalentă din punct de vedere calitativ cu formarea profesională pe bază de program integral. Aceasta trebuie să fie atestată prin obținerea unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare la care se face referire la articolul 30.

Articolul 35

(1) Indiferent de drepturile dobândite pe care le recunosc, statele membre pot elibera diploma, certificatul sau alte titluri oficiale de calificare menționate la articolul 30 unui medic care nu și-a încheiat formarea profesională prevăzută la articolele 31 și 32, dar care posedă o diplomă, un certificat sau un alt titlu oficial de calificare eliberat de autoritățile competente ale unui stat membru, care atestă încheierea unui alt curs de formare profesională; cu toate acestea, statele membre pot elibera astfel de diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare numai în cazul în care acestea atestă un nivel de cunoștințe echivalent cu cel atins la încheierea formării profesionale la care se face referire la articolele 31 și 32.

(2) În regulile pe care le adoptă în conformitate cu alineatul (1), statele membre specifică în ce măsură se ține seama de formarea profesională suplimentară deja efectuată de candidat și de experiența sa profesională care poate înlocui formarea profesională prevăzută la articolele 31 și 32.

Statele membre pot elibera diploma, certificatul sau un alt titlu oficial de calificare la care se face referire la articolul 30 numai în condițiile în care candidatul a acumulat cel puțin șase luni de experiență în medicină generală într-o unitate de medicină generală sau într-un centru în care medicii asigură îngrijire medicală primară, după cum se menționează la articolul 31 alineatul (1) litera (c).

Articolul 36

(1) De la 1 ianuarie 1995, sub rezerva drepturilor dobândite pe care le recunoaște, fiecare stat membru condiționează exercitarea activității de medicină generală în cadrul regimului de securitate socială național de posesia unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare la care se face referire la articolul 30.

Cu toate acestea, statele membre pot excepta de la această condiție persoanele care urmează o formare profesională de specialitate în medicina generală.

(2) Fiecare stat membru stabilește drepturile dobândite pe care le recunoaște. Cu toate acestea, statul membru respectiv recunoaște

dreptul de exercitare a activităților de medic generalist în cadrul regimului de securitate socială național fără diploma, certificatul sau alt titlu oficial de calificare la care se face referire la articolul 30 tuturor medicilor care, la 31 decembrie 1994, posedau acest drept în temeiul articolelor 1-20 și care la acea dată erau stabiliți pe teritoriul său în temeiul articolului 2 sau 9 alineatul (1).

(3) Fiecare stat membru poate aplica alineatul (1) înainte de 1 ianuarie 1995, cu condiția ca orice medic care și-a încheiat formarea profesională la care se face referire la articolul 23 într-un alt stat membru să se poată stabili pe teritoriul său până la 31 decembrie 1994 și să își exercite activitățile în cadrul regimului național de securitate socială, în temeiul articolului 2 sau 9 alineatul (1).

(4) Autoritățile competente din fiecare stat membru eliberează, la cerere, un certificat care atestă dreptul medicilor titulari ai drepturilor dobândite în temeiul alineatului (2) de a practica medicina generală în cadrul regimului lor național de securitate socială, fără diploma, certificatul sau titlul oficial de calificare la care se face referire la articolul 30.

(5) Alineatul (1) nu aduce în nici un fel atingere posibilității ca statele membre să permită pe teritoriul lor, în conformitate cu propriile lor reglementări, exercitarea activităților de medic, ca medic generalist în cadrul unui regim de securitate socială, persoanelor care nu posedă diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare medicală și de specialitate în medicina generală obținute în ambele cazuri într-un stat membru, dar care posedă diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare în fiecare sau în ambele tipuri de formare obținute într-o țară terță.

Articolul 37

(1) Fiecare stat membru recunoaște, pentru exercitarea activităților de medic ca medic generalist în cadrul regimului național de securitate socială, diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare la care se face referire la articolul 30, eliberate resortisanților statelor membre de celelalte state membre în conformitate cu articolele 31, 32, 34 și 35.

(2) Fiecare stat membru recunoaște certificatele menționate la articolul 36 alineatul (4) eliberate resortisanților statelor membre de alte state membre, acordându-le acestora același efect pe teritoriul lor ca și cel al diplomelor, certificatelor și celorlalte titluri oficiale de calificare eliberate de statul membru respectiv, care permit exercitarea activităților de medic generalist în cadrul regimului național de securitate socială.

Articolul 38

Resortisanții statelor membre pentru care un stat membru a eliberat o diplomă, un certificat sau un alt titlu oficial de calificare la care se face referire la articolul 30 sau 36 alineatul (4) au dreptul

de a utiliza în statul membru gazdă titlul profesional valabil în acel stat și abrevierea lui.

Articolul 39

(1) Fără a aduce atingere articolului 38, statele membre gazdă asigură ca beneficiarilor articolului 37 să li se recunoască dreptul de a-și folosi titlul oficial de calificare și, dacă unde este cazul, abrevierea sa din statul membru de origine sau de proveniență, în limba statului respectiv. Statele membre gazdă pot prevedea ca acest titlu oficial de calificare să fie urmat de denumirea și adresa instituției sau comisiei de examinare care a eliberat acest titlu.

(2) În cazul în care titlul oficial de calificare utilizat în statul membru de origine sau de proveniență poate fi confundat în statul membru gazdă cu un titlu oficial de calificare care necesită în statul respectiv o formare profesională suplimentară, pe care persoana în cauză nu o deține, statul membru gazdă poate prevedea ca această persoană să își utilizeze titlul oficial de calificare din statul membru de origine sau de proveniență într-o formă adecvată indicată de statul membru gazdă.

Articolul 40

Pe baza experienței acumulate și având în vedere evoluția formărilor profesionale în medicina generală, Comisia prezintă Consiliului, până la 1 ianuarie 1997, un raport privind punerea în aplicare a măsurilor din prezentul titlu și, dacă este necesar, propuneri corespunzătoare, în perspectiva unei formări profesionale corespunzătoare a fiecărui medic generalist care să răspundă cerințelor specifice exercitării medicinei generale. Consiliul hotărăște cu privire la aceste propuneri în conformitate cu procedurile prevăzute de tratat.

Articolul 41

După notificarea Comisiei de către un stat membru cu privire la data intrării în vigoare a măsurilor pe care le adoptă în conformitate cu articolul 30, Comisia publică un anunț în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*, indicând denumirile adoptate de acel stat pentru diploma certificatul sau alte titluri oficiale de calificare și, după caz, pentru titlul profesional respectiv.

TITLUL V

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 42

Statele membre desemnează autoritățile și organismele abilitate să elibereze sau să primească diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare, precum și documentele și informațiile menționate de prezenta directivă și informează de îndată celelalte state membre și Comisia cu privire la aceasta.

Articolul 43

În cazul în care, în aplicarea prezentei directive, un stat membru întâmpină dificultăți majore în anumite domenii, Comisia examinează aceste dificultăți în colaborare cu statul respectiv și solicită avizul Comitetului înalților funcționari în domeniul sănătății publice, constituit în temeiul Deciziei nr. 75/365/CEE ⁽¹⁾.

Dacă este necesar, Comisia prezintă Consiliului propuneri adecvate.

Articolul 44

Directivele care figurează în anexa III, partea A, se abrogă, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere prezentate în anexa III, partea B.

Trimiterile la directivele abrogate se consideră ca trimiteri la prezenta directivă și se interpretează în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa IV.

Articolul 45

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 5 aprilie 1993.

Pentru Consiliu
Președintele
J. TRØJBORG

⁽¹⁾ JO L 167, 30.6.1975, p. 19.

ANEXA I

Caracteristici ale formării profesionale pe bază de program integral și cu frecvență parțială a medicilor specialiști, după cum se menționează la articolul 24 alineatul (1) și articolul 251. *Formarea profesională pe bază de program integral a medicilor specialiști*

O astfel de formare profesională se desfășoară în posturi specifice recunoscute de autoritățile competente.

Formarea profesională implică participarea la toate activitățile medicale ale departamentului în care se desfășoară, inclusiv la gărzi, astfel încât specialistul în formare să consacre acestei formări profesionale practice și teoretice întreaga sa activitate profesională pe toată durata unei săptămâni de lucru și pe parcursul anului, în conformitate cu modalitățile stabilite de autoritățile competente. În consecință, aceste posturi sunt remunerate corespunzător.

Formarea profesională se întrerupe doar din motive precum serviciu militar, misiuni științifice, sarcină sau boală. Durata totală a formării profesionale nu se reduce pe motiv de întrerupere.

2. *Formarea profesională cu frecvență parțială a medicilor specialiști*

Această formare profesională întrunește aceleași cerințe ca și formarea profesională pe bază de program integral, de care diferă doar prin posibilitatea de limitare a participării la activitățile medicale la o durată egală cu jumătate din cea prevăzută la punctul 1 al doilea paragraf.

Autoritățile competente se asigură că durata totală și calitatea formării profesionale cu frecvență parțială a specialiștilor nu sunt inferioare celor ale formării profesionale pe bază de program integral.

O remunerație corespunzătoare se acordă, prin urmare, pentru o astfel de formare profesională cu frecvență parțială.

ANEXA II

Date de la care anumite state membre au abrogat actele cu putere de lege și actele administrative privind eliberarea de diplome, certificate și alte titluri oficiale de calificare menționate la articolul 9 alineatul (7)

BELGIA

Chirurgie toracică:	1 ianuarie 1983	
Chirurgie vasculară:	1 ianuarie 1983	
Neuropsihiatrie:	1 august 1987,	cu excepția persoanelor care au început formarea profesională anterior acestei date.
Chirurgie gastroenterologică:	1 ianuarie 1983	

DANEMARCA

Hematologie:	1 ianuarie 1983,	cu excepția persoanelor care au început formarea profesională anterior acestei date și care au încheiat-o la sfârșitul anului 1988.
Fizioterapie:	1 ianuarie 1983,	cu excepția persoanelor care au început formarea profesională anterior acestei date și care au încheiat-o la sfârșitul anului 1988.
Medicină tropicală:	1 august 1987,	cu excepția persoanelor care au început formarea profesională anterior acestei date.

FRANȚA

Radiologie:	3 decembrie 1971
Neuropsihiatrie:	31 decembrie 1971

LUXEMBURG

Radiologie:	Diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare nu se mai eliberează în ceea ce privește formarea profesională începută după data de 5 martie 1982.
Neuropsihiatrie:	Diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare nu se mai eliberează în ceea ce privește formarea profesională începută după data de 5 martie 1982.

ȚĂRILE DE JOS

Radiologie:	8 iulie 1984
Neuropsihiatrie:	9 iulie 1984.

ANEXA III

Partea A

Directive abrogate

(menționate la articolul 44)

1. Directiva 75/362/CEE
2. Directiva 75/363/CEE
și modificările lor succesive
 - Directiva 81/1057/CEE numai trimerile din articolul 1 la dispozițiile Directivelor 75/362/CEE și 75/363/CEE abrogate.
 - Directiva 82/76/CEE
 - Directiva 89/594/CEE numai articolele 1-9.
 - Directiva 90/658/CEE numai articolul 1 alineatele (1) și (2) și articolul 2.
3. Directiva 86/457 CEE.

Partea B

Termene de transpunere în legislația internă

(după cum se menționează la articolul 44)

<i>Directive</i>	<i>Termen de transpunere</i>
75/362/CEE (JO L 167, 30.6.1975, p. 1)	20 decembrie 1976 (*)
81/1057/CEE (JO L 385, 31.12.1981, p. 25)	30 iunie 1982
75/363/CEE (JO L 167, 30.6.1975, p. 14)	20 decembrie 1976 (**)
82/76/CEE (JO L 143, 15.2.1982, p. 21)	31 decembrie 1982
89/594/CEE (JO L 341, 23.11.1989, p. 19)	8 mai 1991
90/658/CEE (JO L 353, 17.12.1990, p. 73)	1 iulie 1991
86/457/CEE (JO L 267, 19.9.1986, p. 26)	1 ianuarie 1985

(*) 1 ianuarie 1981 pentru Grecia, 1 ianuarie 1986 pentru Spania și Portugalia.

(**) 1 ianuarie 1981 pentru Grecia, 1 ianuarie 1986 pentru Spania și Portugalia. Pentru teritoriul fostei Republici Democratice Germane, Germania adoptă măsurile necesare pentru aplicarea articolelor 2-5 din Directiva 75/363/CEE, articolelor 24-27 din prezenta directivă până la 3 aprilie 1992 (Directiva 90/658/CEE, articolul 2).

ANEXA IV

Prezenta directivă	Directiva 75/362/CEE	Directiva 75/363/CEE	Directiva 86/457/CEE	Directiva 81/1057/CEE	Directiva 89/594/CEE	Directiva 82/76/CEE
Articolul 1	Articolele 1 și 24					
Articolul 2	Articolul 2					
Articolul 3	Articolul 3					
Articolul 4	Articolul 4					
Articolul 5	Articolul 5					
Articolul 6	Articolul 6					
Articolul 7	Articolul 7					
Articolul 8	Articolul 8					
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 9 alineatul (1)			Articolul 1		
Articolul 9 alineatul (2)	Articolul 9 alineatul (2)			Articolul 1		
Articolul 9 alineatul (3)	Articolul 9a alineatul (1)					
Articolul 9 alineatul (4)	Articolul 9a alineatul (2)					
Articolul 9 alineatul (5)	Articolul 9 alineatul (3)					
Articolul 9 alineatul (6)						
Articolul 9 alineatul (7)					Articolul 9 alineatul (1) Articolul 9 alineatul (2)	
Articolul 10	Articolul 10					
Articolul 11	Articolul 11					
Articolul 12	Articolul 12					
Articolul 13	Articolul 13					
Articolul 14	Articolul 14					
Articolul 15	Articolul 15					
Articolul 16	Articolul 15a					
Articolul 17	Articolul 16					
Articolul 18	Articolul 17					
Articolul 19	Articolul 18 Articolul 19					
Articolul 20	Articolul 20					
Articolul 21	Articolul 21					
Articolul 22	Articolul 22					
Articolul 23		Articolul 1				
Articolul 24		Articolul 2				
Articolul 25 alineatul (1)		Articolul 3 (1)				
Articolul 25 alineatul (2)		Articolul 3 (2)				
Articolul 25 alineatul (3) primul paragraf		Articolul 3 alineatul (3) primul paragraf				
Articolul 25 alineatul (3) al doilea paragraf						Articolul 14
Articolul 26		Articolul 4				
Articolul 27		Articolul 5				
Articolul 28		Articolul 7				
Articolul 29		Articolul 8				
Articolul 30			Articolul 1			
Articolul 31			Articolul 2 alineatele (1), (2) și (3)			
Articolul 32			Articolul 3			
Articolul 33			Articolul 4			
Articolul 34			Articolul 5			
Articolul 35			Articolul 6			
Articolul 36			Articolul 7			
Articolul 37			Articolul 8			
Articolul 38			Articolul 9			
Articolul 39			Articolul 10			
Articolul 40			Articolul 11			
Articolul 41			Articolul 12 alineatul (2)			
Articolul 42	Articolul 23		Articolul 2 alineatul (4)			
Articolul 43	Articolul 26	Articolul 10				
Articolul 44						
Articolul 45	Articolul 27					
Anexa I	Anexă					
Anexa II					Anexă	